

af Næringsadkomst, som der er Medlemmer i Bestyrelsen. Der eksisterer vistnok mange Selskaber og smaa Selskaber, f. Eks. Forbrugsforeninger, hvor der sidder Bestyrelsesmedlemmer i Snesveis, i alt Fald over 20, og de skulle altsaa betale Næringsafgift over 20 Gange, hvis de ville drive Næring i denne Forening, og det samme gælder om mange andre Selskaber. Skal man nu virkelig lægge Skat eller Straf paa, at man ønsker at have en fyldig Repræsentation for Aktionærernes Interesser i en Bestyrelse, saaledes at man, naar man ikke begrænser sig til det mindst mulige, skal betale en klækkelig Skat? Jeg ser ikke Meningen deri, men i ethvert Tilfælde kan man, hvis man vedtager noget saadant, være sikker paa, at det paa den allerletteste Maade vil kunne omgaaes. Jeg sætter, at et Selskab har en Bestyrelse af 20 Medlemmer og skal rette sig efter denne Lov; de ville saa Pokker ikke betale Næringsafgift 20 Gange, som Lovens Regel bestemmer, men de ville foretage en Lovforandring, hvorefter Bestyrelsen kommer til at bestaa af 3 Medlemmer og 17 kontrolkommitterede eller lignende; det vil være fuldstændig lovligt, og derved slippe de for at betale Afgift mere end 3 Gange. Men hvorfor skal man tvinge Folk ind paa en saadan Ordning, som de maaske ikke synes om, og som maaske ikke passer til Forholdene, og som frister dem til at søge at omgaa Loven? Det er ligesom ved denne Begrænsning af Udsalgssteder, der ogsaa fører til Proformaværk, eller det fører til, at de næringsdrivende, for at komme i Konformitet med Loven, blive nødtte til at indrette deres Love og Institutioner saaledes, at de ikke faa de Ulemper, som Rigsdagen her i sin Visdom har lagt til Rette for dem. Jeg kunde paavise dette i det enkelte, men jeg tør ikke opholde det høje Tings Tid synderlig længere.

Der er dog endnu endnu et Par Paragraffer, hvor jeg med særligt Hensyn til Udvalgets forestaaende Behandling kunde ønske at fremhæve nogle Punkter. Der er først § 3, som allerede er blevet omtalt af det 5te Medlem for 1ste Kreds (Andersen). Det er den Bestemmelse heri, at en Mand, som driver fri Næring ved sin Hustrus og Børns Hjælp, skal miste sin Søns Hjælp, naar denne bliver 18 Aar. Datterens Hjælp, derimod kan han beholde, indtil hun f. Eks. bliver gift. Hvorfor skulle Søn og Datter stilles forskelligt, da de dog ere stillede ens med Hensyn til Myndighedsforhold og have samme Adgang til Næringsbevis? Hvorfor vil man her

give Kvinderne Privilegium? Man mener jo ellers, at de ere forurettede, men her blive de bedre stillede. Datteren maa han beholde, men Sønnen skal jages væk. Det ærede Medlem fremhævede, at der derved kom en Kollision med Familieforholdene, og det er ogsaa sandt, men jeg vil fremhæve en anden Side af dette Forhold. Jeg sætter saaledes, at der inden for Læbæltet lever en Haandværker, som har faaet oparbejdet en god Haandværksforretning, og har flinke Sønner, unge Knægte, der endnu ikke ere 18 Aar. De ere ham til stor Hjælp og gøre Arbejdet for ham, der selv er bleven svagelig, ikke kan arbejde mere, men nok kan dirigere Forretningen ved sine Sønners Hjælp. Saa blive disse Sønner — det er maaske Tvillinge — 18 Aar, og saa staar den stakels Mand der, maaske med en Tuberkulose men uden Assistance af nogen Søn. Han bor i Læbæltet og kan derfor ikke faa noget Næringsbevis, og der er derfor ikke andet for ham at gøre, end at lægge sig ind paa et Fattighospital; det er jo meget human! — Jeg fremhæver dernæst Bestemmelsen i § 7, hvori der tales om, hvem der skal løse Næringsbevis, naar flere handle i Forening, altsaa ogsaa hvor der er et Aktieselskab. Der gives der den Regel, at enhver ansvarlig Deltager skal tage Næringsadkomst. Ja, det er meget let at faa at vide, hvem dette paahviler, hvor der er Tyng til at gøre Firmaanmeldelse, men det er langtfra altid Tilfældet. Naar en Mand driver en Forretning i sit eget personlige Navn, er han ikke pligtig til at gøre Anmeldelse til Handelsregistret. Hvis nu denne Mand fremtræder som den ansvarlige og den væsentlig aktive, hvad han naturligvis er, naar det gaar i hans Navn, og han nævnes paa Skiltet over Butikken, er han naturligvis ansvarlig, selv om det ikke er anmeldt for Firmaregistret. Men hvis han har en Kompagnon, eller maaske 2 Kompagnoner, hvad der vistnok er Tilfældet i Hundreder og atter Hundreder af Tilfælde, som have stukket Kapital ind i hans Forretning, og som have betinget sig foruden Rente en væsentlig Andel i Udbyttet, $\frac{1}{3}$ eller Halvdelen o. s. v., og som maaske oven i Købet selv have arbejdet med i Forretningen, ekspederet Kunder o. s. v., hvad saa? Det er netop et af de vanskeligste Punkter. Jeg har mange Gange i min Praksis haft Vanskeligheder angaaende dette Forhold. Det er netop Spørgsmaalet: hvor naar bliver en Mand, der har Andel i en Forretning, pligtig til af den Grund at